

Amigues per sempre

E.V.A.

DIRECCIÓ: JULIO MANRIQUE

Marc Artigau, Cristina Genebat i Julio Manrique
T de Teatre
Teatre Romea, 15 de juliol

Walter Benjamin afirmava que el dolor és per a l'ésser humà com un corrent navegable, d'aigua inexhaustible, que el duu al mar, mentre que el plaer es mostra com un carreró sense sortida... En la societat actual, tant com es pot, es tendeix a anul·lar o pal·liar de manera asèptica el dolor per tal d'evitar el sofriment. Sigui com vulgui, el plaer i el dolor són parts constitutives de l'experiència humana. Als pobres mortals no ens toca altre remei que assumir-ho, si no volem caure en la desesperança o en l'autoengany.

E.V.A., de T de Teatre i Julio Manrique, és un espectacle sobre l'amistat i el dolor, les emocions i l'empatia, el teatre i la vida. Commemoriatiu dels 25 anys de trajectòria de la companyia, els autors del text s'han fet un embolic notable a l'hora de digerir els coneixements científics sobre el dolor. Confiats en la inspiració, ho han volgut entrellaçar amb quatre històries d'amigues d'adolescència, una deliberada voluntat d'homenatge a T de Teatre i una mena de relleu simbòlic d'aquesta companyia femenina. Un garbuix important que, en alguns moments, es torna de sintaxi i de semàntica confuses.

Les protagonistes d'aquest *totum revolutum* són una actriu ocupada que té una mare indomable (Àgata); una doctora especialista en el dolor com a conseqüència d'un trauma adolescent (Paloma); una mestra —mare d'Eva— que endreça l'armari del passat guiada per un mestre de zen japonès (Clara), i una agent immobiliària, mare de bessons,



DAVID RUANO

que està acomplexada per la perfecció de la seva cangur (Lola). Les històries de totes quatre conflueixen al final quan es revela el lligam que les uneix: van pertànyer a la mateixa colla d'adolescents esbojarrades, fans de Supertramp, i a 14 anys van compartir una nit d'esperitisme que les vincularà com a "amigues per sempre".

A més de ser el nom del personatge jove, una noia intel·lectualment molt ben preparada, *E.V.A.* és una sigla que encobreix el concepte d'Escala Visual Analògica, una mesura emprada per valorar la intensitat del dolor. Dones modernes i emancipades, les quatre ex-companyes d'escola reflexionen, en plena maduresa, sobre les diverses formes de dolor en la vida actual, rememoren el passat i fan balanç de la seva biografia.

Amb anades i vingudes en el temps i en l'espai dinamitzadores de l'acció, les històries de les quatre amigues d'adolescència s'encabeixen en una aparatosa caixa escenogràfica frontal. Al capda-

ment, tot fent de pantalla de cinema, s'hi projecta inicialment el títol de l'obra i, després, vídeos o lletres de cançons que n'amplien l'acció. Es tracta d'un fascinant recurs cinematogràfic, marca del director, que fa guanyar ritme, però que encaixona l'espai i entafora la interpretació en excés.

Certament, ha plogut molt des de *Petits contes misògins* i *Homes!*, però les actrius de T de Teatre mantenen intacta la capacitat de transmetre amb ironia i humor el plaer d'actuar. Tant Marta Pérez, Carme Pla i Àgata Roca, membres actuals de la companyia, com Rosa Gàmitz, ex-membre i co-fundadora, esplèndida en el seu paper, són intèrprets que conviden a treure's el barret. Segurament, adés i ara, aquest constitueix el millor actiu de T de Teatre. És una pena, compartit i debatut, que l'aniversari d'argent d'aquesta companyia se celebri amb un espectacle que es perd en filigranes temàtiques i no aconsegueix fer detonar el seu enorme potencial interpretatiu.